

Kókai János

Lábak és szárnyak

„...s fejünk fölött elröpül a nikkel szamovár.”
[Kassák Lajos: A ló meghal, a madarak kirepülnek]

Nincs más választásom,
mint elmenni,
a kietlen évek rátelepedtek hangulatomra,
mintha folytonosan egy lépcsőházban élnék, meséltem,
te pedig nem akartad hallani,
felhangosítottad a rádiót,
zakatolt Bartók,
látod, ő is Amerikába, folytattam volna,
de becsuktad magad mögött az ajtót.

Fényképész barátom a pályaudvaron várt,
nyakában Nikon lógott,
zsebében pár szem mandarin.
Szalmakalapját szemébe húzta,
akár egy madárijesztő, állt a peronon,
zsongtak körülötte az utasok.

Mikor vonatra szálltunk,
elfogott a félsz,
a képcsináló ironikus mosollyal figyelt,
még visszafordulhatok, sziszegte,
de megrándult a szerelvény,
és a Nyugati pu. díszletére ráhullt szemem függönye.

Bécsben három napig az utcán aludtunk,
minden reggel vakuvillanásra keltem,
az álmaimat fényképezte
ez a transzcendens paparazzo.

Csapódtak hozzánk mások is:
egy göndör szaxofonos,

KÓKAI JÁNOS (1972) költő, kritikus, színházi alkotó.

ki cigány prostituált kedveséért fújta slágereit,
koppantak kalapjában az aprók,
mi meg, akár egy félkarúablót, csodáltuk őt.

Velünk tartott az élősobor,
ki órákig dekkolt a sétálóutcák örületében,
bőröndje ezüst festékkel volt tele,
mint mesebeli kincset őrizte –
éjjeli vánkosát.

És voltak még sokan,
kik velünk tartottak,
„mind különös szagú állatok”, ahogy Brecht mondta,
naponta 50 kilométert gyalogoltunk,
virágok nőttek térdhajlatainkba,
a fénykép-ész lesoványodott,
akár a saját negatívja, nézett rám,
és a határokon pecsétet ütött szívünkre a Schengeni Egyezmény.

Így értünk egészen északra,
a szürke tenger lábaink elé hevert,
és a koszos pocsolóába egy óriás gyerek
hajókat eregetett,
lestük, hogy kapaszkodnak a földig érő felhőkbe,
és bennem a versek párái mind jobban megsűrűsödtek.

Szeretőm facebook üzenetei vártak,
mikor beültünk az internet caféba,
nem tudtam válaszolni,
a szőke kukoricák jutottak eszembe,
a barna sarak az árkokban,
a vörös szemek,
ahogy kialvatlan barátaim
non-stop bódulatban fosztogatták a számócabokrokat.
És a fekete kosz körmeink szegélyén;
az egyetlen határ, amivel törődnünk lehetett.

Stuttgartba érve hajléktalanok közé álltunk,
ruháink penészfoltjai alatt
minden lépésünkre ritmust vertek kilátszó bordáink,
csak mi hallottuk őket,
és megpróbáltuk szolmizálni egy falat kenyérért.

Az Üdv Hadseregénél gőzölgő levest tettek elénk,
a nagy kanalak kezünkben csontjaink meghosszabbítása volt,
nevettünk, hogy alig bírjuk tartani őket,
kenyérdarabokat dobáltunk a sűrűbe,
rajtuk, mint uszályokon,
evezünk a misére,
ahol a fényképész vállamnak dőlve elaludt,
ostyát csempésztem szájába,
olyanná olvadt, mint a csecsemő nyála.

A képművész másnap reggel nem tudott felkelni,
mint Lázárt gyolcsokkal,
takarókkal tekerték körül,
nem „36 fokos lázban égett” ,
a nővérek csillogó injekciós tűkkel,
karbon-szagú éjjel-nappal rajzolták körül,
ráolvasták az összes diagnózist,
végül mégis a pap tömjénezte az égig.

Egyedül kóboroltam tovább,
eladtam vastag kabátomat,
hogy a falukban friss tejet ihassak
sötét kedvemet csillapítani,
a földeken már dolgoztak az emberek,
gépek délibábjai sorjáztaak elém,
messzire kerültem őket,
bokrok korbácsolták hátamat.

Akkor találkoztam a vallásalapítóval,
ki Kubába készült,
szónoklatot tartott a fáknek,
majd egy bányatóhoz érve
megpróbálta szétválasztani azt,
a város piroslámpás negyedében úgy beszéltek,
hogy száraz lábbal keltünk át.
Főleg egy szóke, orosz lány mosolygott,
mintha Csehov drámáiból tűnt volna elő,
aztán a vallásalapító trippert kapott tőle.

Jöttek a rend őrei,
és elzártak kalitkáikba,
a vallásalapító, mint Pál, zsoltárokat énekelt,
azok rátekeredtek a rácsokra, de nem roppantották szét,

és akkor már tudta, hogy nem megy Kubába,
hogy a szellem elpártolt tőle,
és később, hallottam, ipari kémnek állt,
mert a szóke, orosz lánytól trippert kapott.

Pár nap, és továbbtoloncoltak,
és a távolból megláttuk Párizst,
mint egy szajha szoknyája,
úgy terült szét előttünk, hívogatón.
És mi rohanni kezdtünk,
miközben neveket soroltunk,
„mennyi szép ember ölt meg ott magát”,
és a Montmartre macskakövein kötöttünk ki,
és padlásszobákba jártunk inni,
és az Eiffel-torony tövébe pisáltunk,
és megtisztelve éreztük magunkat a kis francia kurvák karjai közt,
és festők vásznaira kölcsönöztük keleti arcunkat
és csodaszépre soványodott testünket,
és ettük az omlettet, ha kellett, ha nem,
és reggel együtt nyíltunk a muskátlikkal.

„és láttam Párizst és nem láttam semmit”

És újpesten már nem várt a szeretóm.

Vártak rám

Vajon kicserélhetőek-e a gondolataim,
ahogy egy idő után új ruhadarabok kerülnek elő?

Változik az időjárás.
Esőkből pocsolyák szigetei gyűlnek körém.
Vastag talpú cipő, kapucni véd.

Egy gépkocsi lefröcsköl,
mint ebben az évszakban mindig.
Nem tudom megállni káromkodás nélkül.

Szeretném a nyár tespedtségét átmenteni.
Amikor még napozik a lélek,
és a hidegzuhany valami egészen mást jelent.

Most minden élesebb,
mint jeges szél, arcomat vágja a megszokás.

Ismerős tócsákba lépek, amikről már azt hittem,
kiszáradtak,
de nem,
csak vártak rám.

